

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

MINISTRACIÓ REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

BIBLIOTECA MUNICIPAL

LO QUE LI HA PORTAT LOS REYS.

ECOS DE ROMA.

A recordar los telégramas de Roma, encare 'ls ulls me fan pampallugas. Quina ostentació, quina pompa, quin boato.... y sobre tot quanta riquesa!... Alló ha sigut la realisació de un somni de las Mil y una nits; un va y tot de maravellas. Regalos per valor de milions... diners a cabassos... resmas de bitllets de banch... y 'l pobre presoner del Vaticà cayent casi extenuat, al pes de tan colossal tresor.

Si a nosaltres, sense moure 'ns de aquí, aquesta borratxada de riquesas arriba—com hi dit—á fernos pampallugas, ajudinme á pensar lo que 'ls haurá passat als pelegrins que allà 's trobavan. De fixo la majoria d' ells, que al marxar eran una mica curts de vista, quan tornin serán cegos del tot.

La fé té aixó: la fé exigeix que 'ls creyents trobin lo cel á las palpentas.

Entre las ceremonias més aparatosas celebradas á Roma, s' hi conta una recepció donada pel Papa. Lleó XIII anava ricament vestit, fet un crostissé de pedras preciosas. Eran setze á portarlo, com si fos la custodia; y eran molts més encare 'ls que ostentavan hermosos ventalls de ploma, formantli un preciós dossier.

Entre 'ls concurrents s' hi veyá la representació de casi tots los pobles de la terra vestint riquissims unifor-

mes. Per las molts brodaduras se distingian los embaxadors de las republicas Sud-Americanas; per lo tipich del uniforme, 'l representant de Hungria.

Lo marqués de la Vega de Armijo vá tenir un descuít. Per representar á Espanya dignament y fer un paper lluhit, havia de vestir-se de torero.

La missa de Sant Pere—salvat lo respecte degut á las cosas religiosas—havia de tenir molts punts de semblansa ab una corrida de toros, tal era l' entusiasme y la incontinenca dels pelegrins. L' aparició del Papa sigué saludada ab aplausos, aclamacions y moviment de mocadors. Molts senyoras ploravan.

Lo Papa portava la mitra que li ha regalat l' Emperador de Alemania. Encare que la tal mitra siga l' obsequi de un protestant, ab lo mer fet de posarsela Lleó XIII al cap, queda convertida al catolicisme. Es un objecte molt rich.

La missa vá durar 26 minuts, y únicament en l' acte de la benedicció vá reinat un moment de silenci.

La comissió del Jubileu vá entregar al Papa, dos milions de pessetas, en concepte de limosna, per aquesta missa.

Una qüestió teològica: Quina missa fa més efecte, aqueixa de dos milions de pessetas, ó qualsevol altre de sis rals, resada devotament y sense tanta bulla y saragata?

Bon tema, per una disertació teològica, 'l dia que 'ls catòlics se decideixin á obrir un nou certámen.

Las festas del Jubileu, tothom ho ha entés aixis, signifícan un acte de protesta contra Italia per haver suprimit lo poder temporal del Papa.

Pero 'ls partidaris del Papa-Rey son tan papa-natas que 'ls ha sortit tot al revés.

¿Per qué necessita 'l Papa 'l poder temporal? ¿Per garantir la seva independéncia? May l' ha tinguda tant completa. Italia tolerant una protesta tant radical n' es una proba.

¿Per viure ab desahogo? Per cap Papa s' havian desdinerat los catòlics com s' han desdinerat per Lleó XIII.

En cambi Italia que havia de rebre 'l dany, recull los beneficis.

Los romans podran dir:—Vinga una festa del Jubileu cada mes; vingan forsa pelegrins á deixarse esquilar; vingan entusiastas ab las butxacas plenas..... y lo demés corra pel nostre compte.

De manera que 'ls partidaris del poder temporal usen unas armas tant vellas y espatlladas, que cada vegada que pensan fer-blanch, los hi surt lo tret per la culata.

A Barcelona s' han celebrat las festas del Jubileu, de una manera molt magre. Poquissimas lluminarias, contats domassos y una plujeta de tant en tant, que no semblava sinó que desde 'l cel escupian sobre las vanitats de la terra.

Bè vá treballar D. Jaume, excitant al clero parroquial perque despertés lo zel y l' entusiasme dels vehins. La majoria quan los anavan á trobar, responian:

—Diguin á D. Jaume que ara estém fumant.

La part més ruidosa disposada pel bisbe, va confiar-se als campaners. A una hora dada van ser posadas al vol totes las campanas.

Mentres l' arcalde dormia ab tota solemnitat, satisfet perque la huelga al últim se va acabar; han anat los Reys a veure'l tractantlo com a un xaval, li han dut coses molt bones per ell... y per la Ciutat.

Ey, entenemnos, totas menos una: -LA CAMPANA DE GRACIA.

P. K.

os bisbes espanyols han publicat un mensatge, protestant contra la usurpació dels drets del Papa. Com que l'unitat de Italia està degudament reconeguda per Espanya, la conducta dels bisbes resulta una pitada. La millor protesta que podrien fer, seria renunciar al sou que 'ls passa 'l govern espanyol, que després de tot es tan heretje com lo de Italia. Pero aixó de firmar una protesta, ab la mateixa ploma ab que firman la nómina... la veritat, no fa guerrero.

Ja s' han acunyat monedas d' or y de plata ab lo busto de D. Alfonso XIII. Quan s' hi jugan que d' or no se 'n veurá cap? No sè que ho fa que las caras dels reys encare no valen cinch duros, se 'n van desseguida a passejar per l' extranger. Entre 'l poti-poti de firmas continuadas al péu de un telégrama de felicitació al Papa, hi figura la de 'n Lopez Dominguez. Los firmants del telégrama imploran la benedicció papal. Que 'ls aprofiti. En quan al general, crech serà menos afortunat que las caballerias lo dia de Sant Antoni, que després de benehidas troban las garrofas a la menjadora. Los garrofers que han de fer las garrofas destinadas al nebot del oncle, encare han de neixre.

Lo dia 9 del actual los italians celebrarán una gran manifestació patriótica en honor de la unitat de Italia. Se calcula que passarán de 100,000 los patriotas que desfilarán devant de la tomba de Victor Manuel. Al costat dels patriotas italians estarà la opinió liberal del mon enter. L' hereu del tronó de Alemania, Guillermo, net del Emperador del mateix nom, es un jove de mal genit, molt apegat al fanatisme religiós y partidari acérrim de la guerra. Al mateix temps té un bras inutilisat. En vista de lo qual ja sabem quin serà ' seu lema: —¡Apreta manco! No soch supersticiós; pero 'ls que s' entussiasman ab las festas del Jubileu del Papa tenen de serho forsosament, veyent ó figurantse veure en tots los actes de la vida la intervenció de la divina Providencia.

A aquests, donchs, los hi recomano la següent noticia: Dissapte passat, lo majordóm del Princep de Colonna, al entregar personalment al Papa, per encàrrech del seu amo, una rica joya, en lo moment de ajennollarse, caygué mort en rodó, victima de un atach de feridura. Ara qui tinga ulls que hi veji; qui tinga lana que reflexioni.

Diuen que 'l Sr. Selles está designat pera reemplasar al Sr. Antúnez en lo govern civil de Barcelona. Lo Sr. Selles es l' autor del Nudo gordiano. Pero 'l nús de cala Ciutat, no 'l desfá ell, ni ningú.

Lo president dels Estats Units es tal vegada l' únich Jefe de nació que ha fet al Papa un regalo propi y adequat. Lo regalo aquest consisteix ab un exemplar de la Constitució de aquella República. Jo al puesto de Lleó XIII, la declararía obra de text en tots los seminaris.

DESDE ROMA.

CARTA D' UN PELEGRÍ A LA SEVA XICOTA.

ESTIMADA Quiteria: Ahir varem arribar a aquesta capital, després d' un viatge plé de sustos, tragerias y penallitas. Si tingués ganas d' afligirte, t' contaria de pe a pá totas las trifulcas que 'ns han passat, y estich segur de que t' esborronarias al sapiguer que vaig perdre 'l farsell hont hi duya una camisa neta y dos mocadors de mocar, amen de altrás cosetas de importancia; pero prefereixo cal gust d' explicart'ho quan nos llarm'ho pera tenir torném a veure. Roma es una ciutat molt gran, tà carrers molt amples y plassas més amples encara que 'ls carrers. Pero hi ha una cosa que m' ha llamat l' atenció: casi tothom parla italiá, pel istil d' aquells que una vegada varen passar pel nostre poble venent figures de guix. Alló que deyan de que aquí no 's menja res més que macarrons, es mentida. També hi ha pa, formatje y admelllas torradas. Avuy fins hi vist una casa ahont ventan tocino. D' iglesias n' hi ha molts y molt bonicas. N' hi ha una, que 'n diuen Sant Pere, qu' es més gran que tot lo nostre poble junt. Las altrás no son tan grans; pero també hi cab menos gent. Lo nostre rector diu que l' han enganyat, perque sembla que li havian promès un bon allotjament per tots, y al arribar aquí nos hem trobat sense sapiguer hont ficarnos: tot ja estava pres per la gent que pot gastar. Més de dugas horas varem estar rodant per aquestos carrers, mirant si algú 'ns donaria acullida; pero no varem fer res més que perdre 'l temps. Al passar per un carrer estret y brut, desde una casa van fernos senyas perque hi anessim. Creyentnos nosaltres que sería tal vegada una casa de dispesas, vam acostarnos'hi y alguns fins hi varen entrar; pero ¿sabs lo qu' era alló? Val més que m' ho calli: era una casa de donas

viciosas que volían desencaminarnos y fernos perdre l' ánima. Al últim, cansats y aburrits de mala manera, vam escometre a un senyor que passava, que també parlava italiá, preguntantli ahont podriam dormir. Lo bon home va mirarnos, com si 'ns contés, y tot sério va dirnos: —¡A 'l strada!— Bueno; vinga buscar y demanar l' strada per tot arreu. Ho preguntavam a tots los que passavan y no feyan més que riure y estirar la mà, com si diguessin: —Aixó de 'l strada es aquí.— Lo certus es que no varem sapiguerla trobar, y que, a falta de strada, la primera nit l' hem passada dormint al carrer, vora d' uns porxos. Avuy diu que 'ns colocarán com a personas en una fonda de las més baratas. Ara la qüestió es sapiguer com y quin día podrem veure al Papa. Jo m' figurava que aixó era cosa de arribar y moldre; pero sembla que no es aixís. Diu que per veure al Sant Pare s' han de menester més empennos que per veure al rey. Nada menos que diu que ha personas, fillas de aquí mateix, que no l' han vist en sa vida. Entre tan me passeio y mato las horas, recorren la població y mirant las botigas. Devegadas vaig sol; pero la major part del temps nos reunim tres ó quatre catalans, y aixís no 'ns aburrim tan fácilmente. Aquest dematí nos estavam aturats en una plassa, mirant una gran figura de pedra que hi ha al mitj, y se 'ns ha acostat un mistayre que parlava mitj cristianista. —¡Volette mistos? Nosaltres li hem dit que nó, y ell llavors nos ha preguntat si eram xinos. —Nó—ha respost un de la colla—som catalans—. —Pues semblan xinos, perque s' han deixat enganyar com si ho fossin.— Ja ho veus: los mistayres per tot arreu son los mateixos. Mossen Mariano m' ha armaut un escándol perque duch la camisa bruta. Jo llavors li he explicat lo que m' ha succehit ab lo fato y li he demanat que me deixés una camisa de las sévas, perque sè que 'n porta tres de netas. Pero ell m' ha contestat que las camisas dels capellans no 'ls venen bé als altres, y que además per aixó no havia de mirar prim, perque 'l Papa lo que vol es lo cor de las personas y no la camisa neta. Adeu, Quiteria mèva; no t' escrich més perque aquell tintor de banya pel cami se 'm ha vessat, y no hi sapigut trobar cap casa ahont venguessin tinta. Digas a la Laya que 'l seu noy no ha arribat a Roma ab nosaltres: va baixar en una estació de Fransa ó de no sè ahont, y 'l tren se li va escapar. No sè qué li haurá succehit. Saluda a tothom de part mèva y t' disposa del tèn constant y apassionat P. LACANYAS.

UN VICARI.

Viu y menja a Lloret de Mar y 's diu Candalich. Aficionat com ell sol a ficar-se en setanas d' onze varas, va veure l' altre dia un grupo de obrers que llegian la CAMPANA DE GRACIA, y 'ls va aná a empendre, fentlos saber qu' era pecat no sols llegirla, sinó fins tocarla. Los obrers li van respondre lo què feya al cas, y haventse entaulat una especie de polémica teologica entre aquells honrats fi ls del treball y 'l vi-carca, aquest que no deu ser molt fort en materia de discutir, va re-tava donant una pisto'ela molt ben imitada, m' ha sorpres també infraganti, invitantme a recullir la pistola, tota vegada qu' ell ja tenia, com en efecte me l' ha enseyat, un magnífich revolver de sis tiros. Finalment, en un balcó ahont tenia intenció de deixarhi libres, m' hi vist descubert pel noy agraciado, que no ha volgut acentarme cap tomo, tota vegada que jo no portava ni la Nana de Zola ni 'l Calavera de Paul de Kock. —Verdaderament—exclama l' últim rey—tot aixó que referiu es monstruos é inconcebible; pero no pot ni comp rarse ab lo que jo hi presenciari. —Qué? ¡pitjor que aixó encare! —Deu mil vegadas: no us diré més sinó que en la majoria dels balcons que hi visitat, no hi havia una sola sabata. —¡Y bé! —Y bé? ¡Voléu una mahifestació més explícita y terminant del poch respecte que 'ns tenen? Aixó es lo mateix que dir:—Deu l' ampari, germá: passi de llarch. —¡Tens rahó! Lo que avuy s' ha fet ab nosaltres, no 's fa ab ningú. —Més que ab nosaltres... —Es precis pendre alguna determinació enérgica... —Redactar un manifest... —Dirigir alguna nota a las grans potencias... —Declarar a la fas del món, que... —La conversació es súbitament interrompuda per un crit que 'ls glassa l' ánima. —¡Alto! Los tres Reys, baixant la vista, distingeixen entre la fosca un bulto que s' ha plantat al mitj de la carretera de can Tunis. —¡Alto!—torna a dir lo bulto. —¡Qui son per cridarlos alto? —Lo sereno del barri. Y vosaltres ¿qui sou? —Los tres Reys d' Orient. —¡Los Reys?... ¡Encara us atreviu a anar pel món? ¡No sabéu que ja havéu passat de moda! —Lo sereno 's posa a riure ab tot lo desvergonyiment imaginable y, apartantse del camí, deixa que 'ls pobres Reys continúhin la seva pelegrinació. A. MARCH.

DESPRÉS DEL REPARTIMENT.

Mortxos, ab lo cap baix y sense dirse una paraula, los Reys se 'n tornan cap a casa seva després d' haver depositat en balcons y finestras las variadas provisions de las sévas alforjas. Reyna un silenci sepulcral: no se sent altre rumor que 'ls acom-passats passos dels caballs de la comitiva y 'ls monótonos xiulets dels tres criats que 'ls guían, caminant a la vora. No es negra nit; pero 'l crepúscul de la matinada tardará encara una bona estona. No 's pot sapiguer l' hora qu' es, perque 'ls Reys no gastan rellojje, y 'ls campanars de la ciutat condal sembla que s' hajan posat d' acort per tocar hora; ben diferents. La cabalgata crusa l' portal de Santa Madrona, surt a fora y comensa a enfilarse la carretera del Port. Al sentir l' aire fresch de marina, los tres Reys s' aixiribeixen una mica y 's distreuhen poch a poch de las sévas meditacions. Lo vell Gaspar es lo primer que romp lo silenci. —¡Ay!—murmura balancejant lo cap y mirant als seus dos socios:—¡ay! —¡Qué?—diuen aquestos deturant los animals al mateix temps.—¡Que no t' trobas bé? —¡Prou que m' hi trobo! Lo que hi há, que no 'm púch treure del cap lo ridicul paper qu' hem fet aquesta nit. —No me 'n parlis que las dents encara 'm petan de rabia. —Y a mi—anyadeix lo tercer—encara 'm tremolan las camas.— Posats ja en lo terreno de las confidencias y lamentacions, los tres Reys van animantse per graus, llen-sant frasses bastant gruixudas, y amenisant la conversa ab juraments y malediccions una mica impropis d' aquellas reals bocas.

tirarse, tapantse ab las giras del manteu, lo broch gros de las paraulas.
 Sembla que la cosa havia de acabar aquí; pero nó. Una comissió de beatas farineras, enviauas pèl Candalich, que déu tenirhi molt bó, va avistarse ab lo fabricant que dona feyna als indicats obrers, exposantli la pretensió de que 'ls despedís pèl delictu de llegir la CAMPANA. Resposta del fabricant:—«Jo no 'm fico en la conciencia de nin ú: los méus treballadors son honrats y laboriosos y no 'm dona la gana de despatxarlos.»
 Las beatas, sense de concertarse, anaren á veure al propietari del edifici ahont está instalada la fábrica, dmanant que dongués despidu á un fabricant tant impio. Resposta del amo del edifici:—«Lo fabricant me para 'l lloguer ab puntualitat, y jo no necessito saber res més.»
 Las envidias del vicari, van tornar á la vicaria ab un pam de nas.
 Aa, en vista de que ni 'l fabricant despedeix als obrers, ni 'l amo de la casa al fabricant, podrian fer una cosa: arribarse á Madrid y demanar á n' en Sagastaqu' esborri del mapa la vila de Lloret de Mar.

S.

CONFLICTE ENTRE DOS CORONAS.

I.

En son palau de Venecia, setat en una butaca, fumant un puro d' estanch qu' empesta tota la sala, don Carlos, rey dels carlistas, está esperant, tot gronxantse, á un comissió que diu que ve de Paris de Fransa.
 —¿Qué diable deurán volguer?— pensava don Carlos.—M' extranya que 'mvinguin á fer visitas desde terras tan llunyanas.
 ¿Potsé 'n demanarán quartos?
 ¿Potsé enen á llogarme, pera exhibirme á déu céntims á dintre d' una barraca?
 ¿Potsé son marits ofesos?
 ¿Potsé es una junta carca?
 Així está reflexionant, resolt á posarse en guardia per fugir, si son inglesos, quan s' obra un xich la mampara y apareix lo nas d' Arbulo, lo seu patje de confiansa.
 —Senyor, los comissionats esperan.—¿Ahont?—A la escala.
 —¿Quants son?—Semblan sis ó set.
 —¿Han cara de gent honrada?
 —No puch dir ni nó ni sí: may n' hi vist d' aquestas caras.
 —Ja veurás... féslos entrar y quedat de vigilancia.—

II.

Serios com estaquirotos y ab la carota afeytada, los comissionats saludan, escupen quatre vegadas, y posantse arrengrerats com los arbres de la Rambla, deixan que un d' ells, lo més vell, refereixi la embaixada.
 —Senyor—diu l' home—venim de la capital de Fransa, ab la honrosa comissió d' entregarvos un mensatje. Teniu—Nò. llegiu lo vos.
 —Es fet en lletra molt clara y l' entendréu fàcilment.
 —No estich per lecturas: alsa, ¿lo llegiu vos?—Ab molt gust. escoltéu, pues, noble Chapa:
 «Vacant lo trono francès, per diversas circumstancias que fóra llarch explicar y que no interessan gayre, vos, don Carlos de Borbón, sou lo jefe de la casa y l' únich que avuy t' drets á la corona de Fransa.
 »Lo partit legitimista «la posa á las vostras plantas, esperant que 'ns dignaréu «recullirla y acceptarla.»
 —Bé—diu don Carlos,—la idea no 'm sembla pas mal trobada. Veyám ¿ahont es la corona?
 —¿Quina corona?—¿Carambas! La que, segons lo paper, poséu á las mévas plantas.
 —¿Oh! No la portém aquí: hauréu de veni á buscarla.—
 —Don Carlos arrufa 'l nas:
 —Fills méus, la cosa m' agrada; pero ¿no sabéu que jo soch rey legitim d' Espanya, y si 'n fos de casa vostra arribaria á cansarme, ab lo pes de dos coronas y ab un cetro á cada grapa?
 —¿Feu un sacrifici, Carlos!
 —¿No puch! Fóra massa carga, y 'm seria mal pèl pit.
 —¿Siguéu no més rey de Fransa.
 —¿Bó! ¿Y á Espanya qué dirán?
 —¿Que 's fassi repicá Espanya!
 —¿Cá, cá! No ho puch consentir.

—¿Es dir que 'ns donéu carbassa?
 ¿es dir que 'l gasto qu' hem fet no 'ns ha servit de res?—¿Vaja!
 ¿voléu tenir la bondat de deixar reconcentrarme, y consultá al méu Consell sobre una qüestió tan árdua?
 —Bueno: in' hi ha prou ab tres horas per pensarho?—¿Ja ho crech! ¡massa!
 —Pues tres horas 'us doném: ¡meditéuho ben bè!—¿Alanta!

III.

Quan la comissió ha sortit, don Carlos fa una riallada y empenyent una porteta que conduheix á un' altra estancia. diu á tres ó quatre donas que allí s' estían repapadas:
 —¿Ho heu sentit?—Del cap al fi. desde aquí dins ho escoltavam.
 —¿Y qué 'us sembla que haig de fer?
 —¿Aixó preguntas?... ¡Sabata!
 Portar copas, béure forsa, y fer dí á aquests papanatas que tú no estás ni estarás ni ab la Espanya ni ab la Fransa, y que tú únícament vins per, ab y sobre nosaltras.
 —¿Teniu rahò!... ¡Viva Hungria!... Fésme un cigarrillo, Laura.

C. GUMÁ.

DESDE que 'ls mestres de casas han tornat á treballar, ab las mateixas condicions de avants, á D. Francisco de Paula, diu que las patillas li han crescut á lo menos tres travessos de dit.
 Los que á cala Ciutat fan la limpeza, están que no hi veuhen de contents.

Es lo que diuhen:—Si aquesta creixensa continua, prompte 'ns estoviarém la feyna d' extranyinar las parets del Saló de Cent.

Symbolisme del any 1888.

Un bastó y tres carabassas.

Una carabassa pèls conservadors, un' altra pèls fusionistas y la tercera pèls reformistas.
 Lo bastó, queda adjudicat als republicans.

Desde primers d' any s' han obert cursos de llengua russa en varias divisions del exércit austriach.
 Vaja, tot alló que deyan de la guerra, ja sabém lo que serà al cap-de-vall:
 Llengua!

En Lopez Dominguez seguit de un gran número de reformistas, la Nit de Nadal, assistí á la missa del gall.
 ¿Qué li darém al nebot del seu oncle que li darém que li sápigá bó?...

L' altre dia va declararse un principi de incendi á las cuynas de Palacio.
 ¿No podria ser que 'n Ruiz Zorrilla, desde Paris, hi hagués tirat un misto.
 «Per evitar percances com aquet per mi 'l millor remey... es menjar fret.»

Al Terso li han anat á oferir la corona de Fransa. Vamos, no pot queixarse, que ab aquesta ja van dugas.
 «Déu dona coronas á qui no t' cap.»

D' entre la agitada multitud que omplia la Basilica de Sant Pere, durant la missa del Jubileu, van desapareixe..... ¿qué dirian?
 —¿Rellojtes?... ¿Arrecadas?... ¿Portamonedas?... Capas y abrichs?

Pitjor que aixó: van desapareixe tres criaturas.
 ¿Qui sab! Potsé algun pelegrí dels que al arribar á Roma, van acabar los recursos... tenia gana... y... res, las criaturas son carn tendra y aviat son pahidas.

Politica espanyola: Res, res y res.

A pesar de tot, lo ministeri sagastí, en lo que vá de Nadal als Reys, está ocupadíssim, com may ho havia estat.
 —¿Prepara reformas?... ¿Medita projectes?... ¿Reorganisa l' administració?
 No senyors, fá una cosa més important.
 Pah eix lo gall.

Lo general Cassola costeja una funció de iglesia dedicada á la Puríssima Concepció, per ser lo dia en que vá comprar lo bitllat que vá treure la grossa.
 La Verge de la Concepció era ja patrona de las Espanyas.

Ara no falta més que un decret á la Gaceta, declarantla Patrona dels que treuhen la rifa.

A Logronyo hi ha un mestre d' estudi que ha tancat l' escola per dedicarse á demanar caritat.
 Logronyo es la patria de D. Práxedes.
 Si 'l mestre en qüestió en lloch de dedicarse á instruhir s' hagués dedicat á destruir, altre tupé li lluhiria.

Opinió dels romans al veure la gran desorganización de la peregrinació espanyola:
 —Está vist: Espanya es un país que no t' cap ni peus.

Alto: no tindrà cap ni peus; pero t' clatell... ¡y ab cada manyoch de llana, que n' hi ha per un matalas.
 Ja ho deya un altre romá:
 —Mira, mira 'ls espanyols: tots se portan lo cuixi.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ga-ta-da.
2. MUDANSA.—Nen-Nin-Nan-Non.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Sant Quirse de Besora.
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—Triángul.
5. GEROGLIFICH.—Per fora gran; per dintre petit.
 Han endevinat las 5 solucions los ciutadans J. Sugañes Urpi, Suteró Furor y C.^a, y Malvina; 4 Noy de 'n Pepis, y Fabreguetas; 3 Pep Ramogosa, Toro de Veureaygua y J. T. Anguila; 2 Pau de l' Ostia y 1 no més Un Filisteo.

XARADA.

La dos-hu Primera-tres de Dos-hu-tres m' ha contat que la pobra no tot res per mor' de sa molta edat.

AGUILETA.

ENDEVINALLA.

Tinch un cel y sò á la terra voltat sempre de parets, y á voltas estant tancat me diuhen que soch obert.

LLAMPS Y TRONS.

TRENCA-CLOSCAS.

TARGETA.

LO DR. TANOCA.

Formar ab aquestas llettras lo nom de una pessa catalana.

P. COLPK.

TERS DE SÍLASAS.

.. ..
 .. ..
 .. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.
 —Segona: nom d' home.—Tercera: carrer de Barcelona.

F. RIBAS S.

GEROGLIFICH.

PACOLINDO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans L. Lopez y Lopez, Noy de capritxo, El Rus, J. T. Anguila, Pepet d' Esplugas, Mata-guapos, R. M. Frare Llech, Fabreguetas, Ki-ki-ri-ki, Mata-escultors, Chatet de Llevaneras, Crispinito, Ganimedes, El Comadron, Titi Lleó y C.^a, B. A. Mistela, Pep Sistachs, Quico B., V. Bertran y C., y A. Solé B.: Dispensin, lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.
 Ciutadans Pep Ramogosa, M. Santigosa, Fra J. Vegis, Un de la Vall d' Aran, M. Cabré, Angel de la Guarda, Romá Espinat, Saldoni de Vallcarca, A. Fortuny D., Bufa-Tripas, Conde de Manganeso, Suteró Furor y C.^a, y Mata-Morts: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
 Ciutadá A. Rubert: En l' article hi há una idea; pero la forma es lo que no pot anar.—Pericolaine: Aprofitarém un epigrama.—C. Prehistórich: Lo quento es gracios; pero ja comprén vosté qu' es més propi per ser contat entre quatre amichs, que per ser publicat ab llettras de motllo.—Emilia: L' hi agraheim! enhorabona que 'ns envia la xarada está bé.—Faló: Ho aprofitarém.—S. U. S. T.: Hi ha alguns epigramas aprofitables.—Ramonet R.: Van molt bé.—Pallarinas: Sobre ser l' assumpto molt gastat, la forma es incorrecta.—Samuel del Palau: Está molt bé.—Cla y Catalá (Gelida): Se tracta de un assumpto molt delicat, y únícament podrém parliarne sempre que 'ns responga una firma que 'ns siga coneguda.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

L' ENTRADA DE L' ANY.

¡Pobre bailed! No 's queixará per falta de joguinas!